

СИБИН МАЙНАЛОВСКИ ОТМЪЩЕНИЕТО НА ГАРВАНА

chitanka.info

Нямах ни най-малка представа къде отивам, докато не се събудих на масата в кварталната кръчма на Бруклин „Вайълет муун“. Барманът, който вече познаваше и кътните ми зъби, плъзна към мен бутилка добре отлежала руска пшенична водка и кана ледена вода. Промърморих набързо някакво подобие на благодарност отново се затворих в себе си. Явно подсъзнанието ми ме бе докарало тук с една-единствена цел — да се накъркам. И понеже майка ми ме беше учила навремето, че не е възпитано да се отказва на молба, било тя на човек, птица, животно или подсъзнание, реших да не се опъвам много и да последвам зова на кристалнобистрите течности пред мен.

След втората чаша усетих как ледът, сковал мозъка ми като поглебален саван, започна полека-лека да се разтапя. Какво още му трябва на млад, перспективен, безработен от десет часа местен журналист — бутилка, тиха и спокойна кръчмва, никакви жени около него и толкова. С едното от двете си вкаменени очи виждах как барманът посяга към купчината компактдискове и изважда прастар албум на „Metallica“. Чудесно. Дано само имаше и втора бутилка във фризера, понеже явно само една нямаше да ми стигне доникъде.

Бях започнал да пия отдавна — още преди година и два месеца, когато се разделих с последната си сериозна приятелка. По онова време вече бях на върха, в бясъка на славата си или както искате го наречете. Печелих достатъчно добри пари, около мен се навъртаха жени в промишлени количества, с две думи — пълно блаженство. Тогава все още с чисто сърце можех да заявя, че имам никакви приятели. Сега обаче граденият с толкова усилия успех се срива с лекота — като отронена женска сълза. Забелязали ли сте някога колко лесно плачат жените? Мъжките сълзи винаги са по-тромави — трябва им невероятен заряд горчилка и мъка, за да избухнат. А женските... жените просто натискат спусъка и те излизат като по поръчка. Естествено — нали фалшивите неща винаги стават по-лесно. Понякога си мисля, че Втората световна война навремето е можела да мине и без онези двете атомни бомби. Чърчил и Труман е трябвало просто да заведат няколко жени в Япония, да размахат пред очите им едри банкноти и след това да си ги приберат в джобовете. Жените винаги плачат с крокодилски сълзи, когато видят как изпод носа им изчезват пари. А пред една река от лъжливи женски сълзи японските генерали са нямали никакъв шанс...

През прозореца на бара лъсна някак успокояващо жълт лунен лъч. Незнайно защо всички тези философски мисли, които ме бяха завладели, изчезнаха яко дим. Вече бях порядъчно къркан и въобще не ми пукаше нито за женски сълзи, нито за сладникаво-груби думи на редактори, нито за безработни журналисти. Бутнах празната бутилка към бармана. Той я пое и, без да каже и думичка, я замени с пълна. Кимнах с благодарност. Имах още достатъчно пари в кредитната си карта, така че две седмици нямаше за какво да се притеснявам. Не че имах намерение да живея чак толкова дълго. Намерението ми бе... о-о-о, я стига с тези намерения, промърмори гласът в замаяната ми от алкохола глава. Въобще не ме занимавай с глупости, ами поркай, докато има.

Беше единадесет часа вечерта на 31.X. До часа и минутата, когато бях роден, оставаха още близо пет часа. Пет часа, в които трябваше да допия остатъка от бутилката, да свърша едно-две неща и да се самоубия. Още не бях решил нито какви ще бъдат нещата, нито как точно ще сложа край на така наречения си живот. Не ме и интересуваше. Цялата ми кариера на журналист според колегите ми се дължеше на интуицията ми. Точно тя щеше да ме води и сега. Нямах повод да се съмнявам в нея. Щях да разбера на кое кога ще му дойде времето. В момента се чувствах като парцалена кукла с дистанционно управление. Алкохолът нямаше нищо общо с това.

Изпих последната чаша на един дъх, запалих една от последните цигари в празния пакет от „Кемъл“, който открих в джоба си, и извадих клетъчния телефон от якето. Проведох общо четири разговора, като нито един не трая повече от две минути. С всеки един от хората, с които се свързах, можех да се разбера с половин дума — толкова добре се бяхме сработили по време на работата ми като журналист. Когато затворих за четвърти път телефона и го изключих, по бузите ми течаха сълзи. Не си правех труда да ги крия — и без това в кръчмата нямаше никой, ако не се брой барманът и онези неколцина пияници, които спяха по масите в очакване на някой приятел, който да ги събуди от летаргията ми и да ги почерпи едно, две или двадесет питиета. Вкарах кредитната си карта в терминала на бар-плота, набрах сума, която бе с доста долари повече от сметката ми, закопчах якето си и излязох на студа.

Вън вятърът бе направо ужасяващ. Вече приближаваше полунощ — Нощта на Все светии чукаше на вратата и чакаше някой да ѝ отвори. Не че навън имаше кой знае колко мераклии. Явно повечето хора се бяха прибрали в уютните си домове, в топлите си легла, до нагримираните си, преливащи от фалш и поквара „любящи“ съпруги и кротко спяха в очакване на новия ден. Само при мисълта за това ме обзе погнуса. Пред очите ми сякаш изплува ергенската ми квартира — студена, пуста, безлюдна като улиците около мен, леглото, от което лъха аромат на прясно изкопан гроб с привкус на самота и мъничко подправки — отчуждение, тъга, мъка и какво ли още не... превъзходно ястие за самотници, което задължително се консумира охладено до абсолютната нула, до онзи студ, който не може да бъде прогонен с печка, завивки или алкохол, а само с онова архаично, вписано в Червената книга чувство, наречено любов и за последен път документирано от някой си Уилям Шекспир в нещо като пиеса на име „Ромео и Жулиета“.

Усещах как челюстите ми конвулсивно се свиват в яростно ръмжене. Насилих се да спра и вместо това да се огледам. Вече почти бях стигнал до гробището. Наругах се наум защо не се бях сетил да си взема фенерче, но точно в този момент нов порив на вятъра отмести петнадесетина облака и луната се показва в пълния си блясък. Наоколо стана светло като ден. За мен бе детска работа да открия необходимото ми място.

Четиримата души, на които бях позвънил, си бяха свършили перфектно работата. Единият тъкмо привършваше изкопаването на гроба. Другият се суетеше около поставена на статив дигитална видеокамера и явно правеше проби на осветеността. Третият и четвъртият бяха прекалено заети да държат на мушка жените, скупчени около най-близкия надгробен камък.

Огледах бавно всяка една от тях. Не задържах погледа си върху нито една за повече от минута, но и това свърши идеална работа. Три започнаха да треперят, една се разплака неудържимо (елементарно, вече имам доста добър имунитет срещу това, припомних си мислите си отпреди час-два аз), а останалите пребледняха като платно.

Жените на моя живот. Звучи доста високопарно, като заглавие върху корица на някой любовен роман. Повечето от тия кучки друго и не четяха. С всяка една от тях ме свързваше не само вечер-две,

прекарани в леглото на ергенската ми квартира, а много, много повече — безкрайно чакане, молби, молитви, обещания, раздели, милиони километри изхабени нерви и литри алкохол, погълнати в отчаян опит за запазване на разсъдъка, стотици часове, прекарани по телефони, както и милиарди думи, думи, думи, изречени с една-единствена цел — да ги накарам по някакъв начин да повярват, че ги обичам. Всеки път, когато поредната раздяла разяждаше сърцето ми като акумулаторна киселина, се бях клел, че подобни грешки повече няма да допускам. Първите няколко пъти се клех пред Господ. Последните — пред Сатаната. Бях в грях и пред двамата, понеже никога не успявах.

Часовникът на китката ми показваше два часа след полунощ. Имах още време и възнамерявах да го оползотворя по най-добрия възможен начин — в разговор. Бях чел някъде, че най-ефикасният начин, по който престъпниците пречупвали жертвите си, бил разговорът, и то с възможно най-спокойния и благ тон. Не виждах смисъл да не последвам добрите стари традиции.

— Предполагам, че ви е ясно защо съм ви поканил тази вечер тук — започнах спокойно аз. От двете бутилки водка нямаше и следа. Мислите ми бяха кристално ясни. Чувствах се трезвен като некролог. — Гробът, който моят приятел току-що изкопа, очевидно е твърде малък и едва ли ще побере всички ви. Бутилки и чаши също не са предвидени в сценария, така че очевидно не съм ви поканил, за да пийнем по едно. Така че остава една възможност. Както всички знаете, днес е нощта на Халоуийн. На всичко отгоре съм имал непредпазливостта да се родя на същата тази нощ, само че преди 25 години. Родителите ми също са били непредпазливи, не са предвидили, че синът им ще прекара живота си в гонене на кучки като вас и затова нито са направили аборт, нито са ме убили, когато съм бил достатъчно малък, за да не чувствам нищо. Не виждам по-подходящо място от това, по-подходящо време от тази нощ... и по-подходящи хора от вас, за да поправим грешката им.

Една от бившите ми „приятелки“ изпищя. Очевидно не можеше да повярва на ушите си. Един от двамата, които държаха цялата групичка на мушка, изстреля куршум в пръстта под краката ѝ. Тя подскочи и млъкна.

— Бих ви помолил да пазите тишина, за да не развалим видеозаписа, който ще направим след малко, за да го предадем пък после на полицията — продължих аз още по-вбесяващо спокойно и невъзмутимо. — Човекът, който всички някога лъгахте, че сте влюбени в него, е измислил доста добър сценарий за вечерта. Е, не съм включил маски за Халоуийн в него, за да не се затруднят после ченгетата при разпознаването. Планът за действие е следният: моите хора включват камерата, една от вас с автомат в ръце (празен, естествено) ме заплашва и ме кара да легна в този току-що изкопан гроб. След това всички вие се хващате за лопатите и ме заравяте. Жив. После един от приятелите ме ще ви заведе някъде на спокойствие, където ще прекарате весело ден-ден и половина. По дебелите книги пише, че именно толкова му трябват на човек, за да умре от задушаване. След това ви пускат да си вървите, за да имате време да се сбогувате със съпрузите и децата си, а след 12 часа предават записа в полицията. Обяснението е просто — човекът искал да запише празненствата за Все светии, а вместо това записал извършването на добре подготвено убийство. Мотивите — ревност и изнудване за пари, понеже не сте знаели, че от днес съм безработен. Убедил съм този-онзи да свидетелстват, че от доста време насам системно сте ме тормозили по телефона. В момента приятели-хакери бърникат из телефонните ви сметки, така че да изглежда, че всички сте ми звънели по пет-шест пъти на ден. Ченгетата ще наредят ексхумация, ще установят, че наистина съм починал от задушаване... По-нататък няма да ви разказвам, понеже няма да ви е интересно по време на делото в съда.

Нито една от тях не посмя да гъкне.

— Е, помислил съм и за децата ви все пак — облегнах се върху един надгробен камък аз. — До четири часа сутринта, когато ще започнете да хвърляте лопатите пръст върху мен, има още близо час и половина. Достатъчно време, за да седна и да поопиша това, което се случи тази нощ. Ще го предадат на мой колега — телевизионен журналист, който ще огласи съдържанието му след десет години. Тогава синчетата ви тъкмо ще са в пубертета, така че ще бъдат много щастливи да разберат, че майките им (лека им пръст!) в края на краищата не са убийци. Не знам наистина каква ще е реакцията на многообичаните ви съпрузи, когато разберат, че сте мъртви

благодарение на любовника си, но... ако вярвате в задгробния живот, сами ще разберете.

Отдалечих се от групата кучки и седнах на един гроб. Оттогава досега пиша, пиша, пиша... Щом свърша, ще накарам някого от моите приятели да се подпише като свидетел, ще го запечатам ето в този плик и ще тръгна към мястото на смъртта си. Лекарите разправят, че обречените на смърт от задушаване правят всичко, само и само за да се спасят. Моето самообладание обаче е огромно. А пък и, в крайна сметка, всичките тези жени няма да направят кой знае какво с мен. От доста време насам те погубвах — една по една — живота ми. Сега ще го направят буквално и заедно. Нищо ново под слънцето. Поне към това имах време да привикна.

©, 2000, *Сибин Майналовски*

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.